

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15. Juli 1897.

46de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Salt Lake City den 5. April 1897.

I denne Konference er der fremkommet flere Gentyndinger til vor opvoksende Slægt og Vigtigheden af dens Opdragelse. Der er maaske ikke omtalt noget Emne, som er af større Interesse for os, da vor Fremtid som en Kirke og som Familjer afhænger af, at vore Børn blive oplærte i Retfærdighed.

Et af de sørgeligste Faktum, som vort Folks Historie fremviser, er, at Familjer, der have været fremragende i Kirken, nu savne Repræsentanter iblandt os. Blandt de herligste Forjættelser, som Herren har givet sine trofaste Tjenere, er denne, at deres Efterkommere skulle være talte iblandt hans Folk og være velsignede af ham.

Alle de Optegnelser, som ere nedkomne til os fra retfærdige Mænd, meddele tydeligt den store Vigtighed af at have en trofast Efterfølgelse.

I ville erindre Tilfældet med Rechab, som Jeremias beretter. Paa Grund af denne Mands Slægts Retfærdighed sagde Herren gjennem Jeremias, at han aldrig skulde fattes en Mand til at staa for Herrens Afsyn.

Vi se, at Guds Mænd altid have søgt at udøve Tro til Fordel for deres Efterkommere. Herren gjorde Pakt med Abraham, Izaak og Jakob og med Jakobs Sonner angaaende deres Slægt, og for disse Pakter har Herren stor Afgjættelse og har lovet, at i de sidste Dage skulle de blive opfyldte.

Det er det Samme i vore Dage. Trofaste Mands Efterfølgelse kan muligvis vandre bort fra Kirken, men Herren vil udbrække sin Haand til en eller anden Gren af Familien og drage den tilbage til sit Paktens Folk i sin egen bestemte Tid.

Til Tider har det vaakt Forundring, at Nogle have været i Stand til at forene sig med Kirken og annamme Sandheden, medens saa Mange omkring dem have vendt borte derfra. Men dersom vi forstode Fortiden, som vi forstaa Nutiden, da vilde vi uden Tvivl se, at der foreligger Grunde for dette, som have eksisteret, længe før vi bleve fødte til Verden.

Der er ingen Tvivl i mit Sind om, at Indsamlingen af dette Folk fra

Jordens forskjellige Nationer og Maaden, hvorpaa vi have modtaget Evangeliet, skjedes Forjættelser, der ere givne til vore Forfædre. Nu er det en Pligt, der er paalagt os af Herren, at opdrage vore Børn paa den rette Maade og sørge for, at Alt bliver gjort for at bevare dem i Troen.

Alle Slags Rænker blive lagte for at sængsle og bortlede dette Folks opvoksende Slægt. Og eftersom de nyere Opdragelses-Systemer udbredes, og Mænds Theorier og Videnskaberne blive lærte i deres nuværende Form, saa tiltager Faren for Tabet af Troen hos vore Børn, fordi der ved Undervisningen i Nutidens Uddannelses-Anstalter bibringes Tvivl og Vantro angaaende Principper, som indeholdes i de Optegnelser, der ere komne ned til os fra Herren igjennem hans Tjenere.

Vi have set dette bevisliggjort ved den Kjendsgjerning, at mange af vore unge Mænd, som ere rejste bort til lærde Skoler, have tabt Troen paa Evangeliet. Det synes paa Grund af denne Tendens til Vantro at være farligt for unge Mænd og Kvinder at rejse til Osten for at studere ved et eller andet Universitet eller Kollegium. Saa er der ogsaa syndige Indflydelser, som omgive dem der, ja endogaa her, og den bestandige Fare, de ere i for at gjøre Noget, som vil bedrøve Herrens Aand og foraarjage, at den bliver bortdraget fra dem.

Jeg tror, der hviler et stort Ansvar paa os i denne Henseende, med Hensyn til hvilket vi ikke ere agtpaaagivende nok. Det er ikke desmindre glædeligt at se den Omhu overfor de Unge, der udvises af De sælles Uddannelses-Foreninger, af Søndagsskolerne, af Børnenes Klasser og af Quorummerne i Præstedømmet.

Disse Indflydelser udøve en god

Birkning, og det virker uden Tvivl ogsaa til det Gode, at Missionærer sendes til alle Lande; Troen opprækkes i deres Hjertes, som udfendes, og giver dem et Bidsnesbyrd angaaende Guds Bærf. De vende tilbage med en ved Erfaring stadfæstet Kundskab, og hvis de vedblive at arbejde flittigt i deres Kald hjemme, velsiguer Herren dem og foreger deres Tro. Af denne Grund have vi Aarsag til at glæde os.

Men, Brodre og Søstre, det er af den højeste Nødvendighed, at vi som Foreldre og som Medlemmer af Kirken ere i Stand til at fatte Guds Hensigt med os som et Folk. Paa dette Punkt tror jeg ikke, der er det Lys og den Kundskab i Folkets Sind, som der burde være. Tilskyndende trænge vi Alle til Belæring i denne Retning.

J vor Higen efter at tjene Livets Ophold og i Særdeleshed under de nye politiske Tilstande, som omgive os, ere vore Sind til en vis Grad afvendte fra den store Hensigt, Gud har haft for Dje ved Zions Grundlæggelse.

En herlig Mission er anbetroet os. Herren har givet os et stort og underfuldt Arbejde at udføre, og til at forberede os til dette har han udghdt sin Aand over dette Folk i dets adspredte Tilstand og har indpræget det Nødvendigheden af at samles, som vi nu ere i disse Dale. Broder John W. Taylor hentydede til dette Folks Indsamling og Opfyldelsen af Esaias' og andre Profeters Forudsigelse desangaaende.

Dette Folks Indsamling fra Jordens Nationer er det mest underfulde Bærf, som nogensinde er blevet udført. Historien fremviser Intet, som kan sammenlignes med denne vidunderlige Indsamling i alle dens Enkeltheder. Gud har udghdt sin Aand over os og over vore Fædre og Mødre og har

tilskyndet dem til at forlade deres Fødelande og komme sammen, som vi ere i Dag. Et stort Njemed er ved at blive fuldbyrdet ved dette mægtige Indjamlingsarbejde. Det er Guds Kraft, som gjør sig gjældende iblandt Menneskene. En ny Tid frembræder for Menneskeflægten. Det er sandt, at de Sidste-Dages Hellige ere kun et lille Folk i Antal, men naar vi ere forenede og lydige mod Guds Røst, er der intet Folk, hvor talrigt det end er, hvis Bevægelser og Foretagender i den Grad tiltrække sig Opmærksomhed som de Sidste-Dages Hellige. Det er forbausende, hvilken Interesse der vises dette Folk.

Vi have altid modt Modstand. Vi have haft Vanskeligheder af en næsten uovervindelig Bestaenhed at stride imod; dog har der været en Kraft, som har fulgt dette Folk og drevet det fremad og opholdt det paa den mest forunderlige Maade. Vi behøve kun at betragte Begivenhederne i Kirkens Historie i de sidste faa Aar for at faa Billedet herom. Det er ikke uødvendigt at gaa tilbage til det, som hændte i New York, Kirkland, Jackson County, Clay County eller Nauvoo; heller ikke til Begyndelsen af vor Bopættelse her. Vi behøve kun at gaa nogle faa Aar tilbage for at se, hvor forunderligt Gud har virket for sit Folks Velvære.

Vi have haft al Slags Modstand at bekæmpe, men have dog overvunden den. Herrens Forsyn har været over dette Folk, og det er blevet udryddet paa den mest uventede Maade.

Det kan siges om os, som der siges om Marдохai i Esthers Bog. Da Hamans Benner fandt, at Marдохai og Haman vare Modstandere, sagde de: „Derjom Marдохai, for hvis Ansigt Du har begyndt at falde, er af jødisk Art, da fornaar Du Intet imod ham, men maa aldeles falde for hans Ansigt“.

Saaledes er det med de Sidste-Dages Hellige. Der er ingen Magt paa Jorden, ligemeget hvor frygtelig og truende den end kan være, som kan modstaa dette Bærf, og enhver Plan, som lægges til dets Undergang, vil tilintetgjøres.

Intet, som er rettet imod denne Kirke, vil nogensinde have Fremgang, saalænge de Sidste-Dages Hellige ere forenede. Vi skulle sejre. Vore Prøver ville sandsynligvis blive svære, og vi maa gjenneengaa Trængsler, som ville lutre os, men vi ville udgaa sejrende derfra i ethvert Tilfælde, dersom vi ere tro mod de Sandheder, som Gud har aabenbaret os. Herren vil have et prøvet Folk. Vi ville faa mørke Tider; der vil blive Tider, da det synes, som om Herren har forjaget os; hele Himlen vil være overtrukken med Skyer, og det vil se ud, som om vi ikke kunne undkomme. Men dersom vi ere trofaste mod Herren, vil han føre os igjennem Trængslerne, og efter at have prøvet vor Tro vil han krone os med Sejr og Ære. Han har gjort saaledes forud, og han vil fremdeles gjøre saa. Men hvis nogen Sidste-Dages Hellig tror, han kan slippe igjennem uden at blive prøvet, tager han storligen fejl.

Vi have haft Prøver her i den senere Tid. Som jeg bemærkede igaar, have vi været truede med Uenighed og Splid. Nogle have vaklet i deres Betragtninger; Mørkhed har taget Bolig i mange Sind, og de have tvivlet om det, overfor hvilket der aldrig burde være nogen Tvivl, nemlig Guds Søns Præstedømme. Naar man er i Tvivl angaaende det, hvor staa man da? Hvad skal man da stole paa? Vi kunde bedre have Mistillid til den faste Jord, hvorpaa vi staa, og tænke os den skjælvende og upaalidelig, end at tænke, at vi ikke kunne stole paa Præstedømmet —

det Præstedømme, for hvis Gjenoprettelse Gud selv, ledsaget af sin Søn Jesus, kom til Jorden for at forberede Vejen. Jeg vilde lige saa gjerne tænke, at den stjernebestrøede Himmel skulde opløse sig til Kaos; jeg vilde ligesaa gjerne tænke, at vor Faders Trone i Himlen var i Fare for at blive rystet i sin Grundvold, som at Herren vilde tillade Guds Præstedømme, igennem hvilket alle de rige Betsignelser, som Gud har stjænket os, ere komne, at vildblede dette Folk. Aldrig, aldrig! Faderen kom ikke ned fra Himlen med sin Søn Jesus med et saadant Maal for Øje. Herren har ikke udgydt sin Aand over de Oprigtige af Hjertet, hvorsomhelst Vildsterne have begivet sig hen, for saa at overlade Værket til sig selv, lade det blive slet bestyret og lade Folket blive ledt paa Afveje. Herren har ikke ført os til disse Bjerge og saaledes velsignet os i en saadan Hensigt. Nej, Nej! Om end uigjennemtrængeligt Mørke skulde omgive os, burde vi som et Folk og som Individuer holde fast ved den Sandhed, som Herren har aabenbaret angaaende dette Værk, holde fast ved Præstedømmet, holde fast ved „Jernspiret“, som er Guds Ord, og Guds Ord kommer gjennem Præstedømmet. Lad Enhver sige: „Jeg vil tjene Gud, ligemeget hvad der end hænder; jeg vil holde fast ved hans Præstedømme, som Gud har sat i sin Kirke for at styre den, ligemeget hvad Følgerne ville blive“. Det er den Standhaftighed, vi burde udvise, og som vi burde lære vore Børn. Med mindre vi gjøre dette, kunne vi aldrig udføre det, Gud har bestemt for os.

For mig er dette en meget alvorlig Sag; thi jeg elsker de Sidste-Dages Hellige. Ingen Himmel vilde være en Himmel for mig, dersom ikke de Sidste-Dages Hellige vare der. Jeg vilde

hellere dø til hvilkensomhelst Tid end se dette Folk vendt bort fra Sandheden. Jeg elsker de Sidste-Dages Hellige mere, end jeg kan udtrykke, og det er mit højeste Ønske at se dem gjøre Det. Det har derfor foraarjaget mig Sorg til min Sjæls Jnderste, naar jeg har set dem vaklende, og jeg har spurgt mig selv: „Er det kommet saa vidt, at en Guds Profet ikke bliver hørt i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — at en Guds Profets Autoritet bliver indskrænket, og at han ikke maa give saadanne Raad til de Sidste-Dages Hellige, som Gud indgiver ham?“. For mig har Tanken om dette været forfærdelig. Og dog har Mænd, som holde Præstedømmet, lagt en saadan Aand for Dagen i Zion. De vilde ikke lytte til Guds Røst igennem hans Profeter. De ønskede ikke at modtage Raad fra det første Præsidentstab eller de tolv Apostle. Med andre Ord, de have sagt: „Hold Eder herfra. Der er en Grænse for Eders Myndighed. Vi ønske ikke, at I skulle udøve den udenfor visse Grænser“. Saaledes har Tilstanden været. Vilde I have troet det, dersom I ikke havde erfaret det? Utringer af den mest oprørende Art ere komne os for Dre angaaende Udøvelsen af Præstedømmets Autoritet. Det har været tydeligt og offenkelt udtalt, at Folkets Ledere havde overstredet deres Magt og vare i Færd med at paalægge Folket Lænder; en Mand har rejst sig imod Guds Tjenere med usandsfærdige Anklager, og der har været dem, som have søgt at retfærdiggjøre og opholde ham i dette. Jeg siger, at med mindre de ombende sig i vor Herres Jesu Navn, vil Gud fratage dem sin Aand, og de skulle gaa ned til Fordømmelse. Det er en alvorlig Sag at stride imod Gud Sønns Præstedømme, hvem der saa end holder det. De, som bære det, ere fejlbare Mænd, og naar

de gjøre det paa den rette Maade, ere de sig deres Ringhed og Svaghed bevidst. De sole sig ikke alene uværdige til den Autoritet, som Herren har paalagt dem, men ogsaa uduelige i Udøvelsen deraf. Men de ere blevene udvalgte af Herren, og han vil opholde dem og vedblivende føre dem sejrende frem, som han har gjort hidindtil. Og ingen Mand kan løfte sin Hæl imod Guds Søns Præstedomme, uden at den Almægtiges Forbandelse vil komme over ham, med mindre han omvender sig. 3, Sidste-Dages Hellige, hvilken Betsignelse er det, 3 nyde af aandelig Natur, ja endogaa af timelig Natur, som ikke er kommen til Eder igjennem Præstedømmet? Kan 3 nævne nogen? Jeg ved, at 3 kan det ikke. Dets Frugter omfatte hele vort Liv, vore Interesser, vort Betsærd, individuelt og som et Folk.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, som have gjort sig skyldige i at hengive sig til denne Mand, at de maa omvende sig, dersom de atter ønske at finde Raade for Guds Afsyn; thi jeg siger Eder, at det er en frygtelig Synd at stride imod Guds Søns Præstedomme, og Enhver af os burde af sit ganske Hjerter omvende sig fra en saadan Opposition.

Nogle forestille sig, at siden Gud har gjeugivet sin Myndighed til Jorden, er der Fare for, at den skal blive udøvet paa en urigtig Maade. Det er den Betskyldning, vore Fjender fremholde imod os. De sige, at vi ere et ganske godt Folk, men at der er Fare for, at Mand have den Autoritet, som vi gjøre Fordring paa at holde — Fare for, at den skal blive udøvet paa en for Samfundet skadelig Maade. Nu siger jeg, og det med Frimodighed, at intet saadant Tilfælde kan findes i vor Historie. Naar Mænd have søgt at an-

vende Præstedømmets Myndighed paa en urigtig Maade, da har Herren frataget dem sin Mand, som Broder Grant læste i Morges i Pagtens Bog, at Herren vilde gjøre. Han vil have et rent Folk og et Folk, som vil lade sig lede af hans Tjenere. Naar en Mand ophører at være en sand Herrens Tjener, da borttager Herren sin Mand fra ham og overlader ham til sig selv. Ulykkelig vilde den Mand være, hvis han døde, for dette skete.

Menneskene have set Præstelist i Verden, og de forveksle det med Præstedomme; men jeg ønsker, at 3 skulle forstaa, at der er en stor Forskjel paa Præstedomme og Præstelist. Mænd, som udøve Præstelist, blive Overtrædere, Undertrykkere og begaa store Synder under Religionens Maske, medens de jøge at vise sig for Verdens Øjne som virkende i Guds Tjeneste. Men Præstedømmet er ikke af den Karakter. Dets Virkninger ere velgjørende. Det velfigurer, opholder, styrker; det udbreder Kjærlighed, Forening, Fred og enhver guddommelig Egenstaa iblandt Menneskeslægten. Har dets Virkninger ikke været saaledes iblandt os? Jeg overlader det til Eder at besvare. Har Præstedømmets Indskydelse og Arbejde iblandt de Sidste-Dages Hellige ikke været af en velgjørende Betsaffenhed? (Naab: „Jo“.) Betsfeligen har det været saa. Jeg nærer ingen Tvivl om, at hele denne Forsamling vilde sige som med en Stemme: „Ja, vi vide, at dets Handlinger have været gavnlige“. Man hørte aldrig Profeten Joseph Smith fremsætte en Øtring, som i nogen Maade kunde være undertrykkende for noget Menneske. Han var en Ven af Frihed. Joseph Smith var en af den menneskelige Friheds største Fortkjæmpere og søgte at give ethvert Menneske sine fulde Rettigheder og frit Valg. Brigham

Young var bejælet af den samme Mand. Hans Arbejde ligger for os i disse Bjerge og viser den Mand, som var med ham. Ingen Mand kunde elste sine Medmennesker mere, end han gjorde, eller være mere villig til at indrømme dem deres fulde Rettigheder. Og saaledes har det været med Præsident Taylor og Præsident Woodruff og helt igennem Kirken i alle dens Forgreninger.

Naturligvis har der været Mænd, som have misbrugt deres Privilegier og Myndighed, men de have ikke holdt

sig længe; de have mistet deres Indflydelse og Stilling i Kristi Kirke. Men i det Hele taget har Præstedømmets Indflydelse været mest velgjørende blandt Menneskenes Børn, og ethvert Forsøg paa at vise det Modsatte vil mislykkes. Som sagt, vi ere kun fejlbare Mænd. Vi ere endnu i en Provelsstillstand, udsatte for at falde, men dog har Præstedømmets Udøvelse været mild, kjærlighedsfuld, udbredende Fred, befordrende Enighed og bestandig forbedrende Folket. (Fortættes.)

Utidsvantro.

Vor Tid er rig paa Ophævelse. Der gives nu meget bedre Lejlighed til at erhverve sig Kundskab end for 50 Aar siden. En af Marsagerne dertil ere de hurtigere Samfærdselsmidler. Men den nuværende Slægt er ikke mere villig til at modtage aabenbaret religiøs Sandhed, end foregaaende Slægter have været.

Det bliver i Almindelighed nu til Dags anset som prisværdigt at være tvivlende. Det er dog vanskeligt for den Troende at forstaa, hvorfor det er saaledes, da der i Skriften siges, at „hvo, som ikke troer, skal blive fordømt“. (Marc. 16, 16.)

Menneskene ere i Almindelighed tilbøjelige til at forkaste evangeliske Sandheder, men hvilket som helst Værdoms-punkt, der er grundet paa Tvivl eller Spekulation, antages med Begjærlighed af det store Flertal? Se f. Eks. med hvilken Iver Oldtidsforskere antage alle fundne Gjenstande, som ikke bære Præget af guddommelig Oprindelse. Amerikas Forhistorie er i vor Tid paa det Lydeligste bleven offentliggjort gennem Mormons Bog, som nu har været

fremlagt for Almenheden i over 66 Aar; men fordi denne Bog fremholdtes som en Aabenbaring fra Gud, og uagtet uimodsigelige Beviser medfulgte, modtog den dog ikke Publikums Yndest, men blev derimod aldeles forkastet. Man kunde have formodet, at Videnskabsmænd i deres Begjær efter mere Kundskab vilde have hjilst den ny Op-tegnelse velkommen, men det var ikke Tilfældet.

Omendstjont Mormons Bog er grundet paa uimodsigelige Vidnesbyrd samt stemmer overens med fornuftige Theorier, vende dog Videnskabsmænd sig ligegyldige bort fra den. De have saa ivrigt som muligt ved Oldtidsforskernes Hjælp søgt at modbevise Bogens historiske Vægt; og i dette Foretagende ere de blevne understøttede af Præstekket, som har den Ide, at dersom Bogens historiske Del kan tilintetgøres, saa kan den religiøse Del, som indeholder evangeliske Sandheder, ogsaa kuldkaftes; men endnu er det ikke lykkes for dem at gjøre hverken det Ene eller det Andet, thi hvert nyt Forsøg og hver ny Opdagelse, som de

have gjort, have kun afgivet hyderligere Bevis for Bogens Sandfærdighed.

Hvorfor ville religiøse Mennesker ikke antage evangeliske Sandheder? Uden Tvivl er det af den Grund, at de ligejom Videnskabsmændene ere indhyllede i menneskelige Theorier og med Forkjærlighed antage mytiske Sager, som behøve lange Forklaringer, hvorigjennem de kunne vise deres Værdom.

Der behøves ingen stor Værdom for at forstaa Mormons Bog. Derjom denne Bog almindelig blev betragtet som en sandfærdig Optegnelse, vilde de lærde Teologers Stilling blive tilintetgjort, og de vilde blive nødte til at erhverve deres Ophold paa en nyttigere Maade end for.

Uf denne Arijsag forkaster Præstefabet Mormons Bog og det fuldstændige Evangelium, som den indeholder.

Regjeringer og rige Mænd anvende store Summer paa at udvide Kundskaben om Nordpolen, og mange Ekspeditioner have været udsendte for at gjennemtrænge de ukjendte Polar-Egne;

Nogle ofre deres Penge, Andre sætte Livet paa Spil for dette Formaal. Men hvis det vilde behage den Almægtige at aabenbare Hemmeligheden om Polar-Egnene, som han gjorde det om det amerikanske Kontinent, saa blev denne Aabenbaring uden Tvivl forkastet af saavel den religiøse som den videnskabelige Verden.

Gudsfor nægttere ere ikke de eneste Bantro, endskjønt de adskille sig fra de Religiøse derved, at de fornægte mange Sandheder, som disse tro. De ere saa bestemte paa ikke at blive forførte, at de forkaste baade Sandhed og Vogn og dertil gjøre sig skyldige i Bespottelse. Men de saakaldte Religiøse og Kristne ere ikke stort bedre, saa snart det gjælder Noget, som ikke findes i deres traditionelle og selvretsfærdige Forestillinger.

Ved at betragte disse Tilstande forundres man ikke over, at Frelseren ytrede: „Naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?“

(Korr.)

Tankesprog. Hvilken Betsignelse ligger der ikke for os i Omgangen med Born; hvor modtageligt, hvor rent, hvor forfriskende er ikke et saadant Barnehjerte. Gamle Mennesker og Born ere de elskværdigste; hos de Første have Englene bortflugt Ukrudtet — og hos de Sidste har det endnu ikke faaet Lov til at vokse.

— „Den, der Intet ved og ikke ved, at han Intet ved, er en Laabe — undgaa ham!“ — „Den, der Intet ved og ved, at han Intet ved, er besæden — befær ham!“ — „Den, der ved Noget og ikke ved, at han ved Noget, er indsovet — væk ham!“ — „Den, der ved Noget og ved, at han ved Noget, er viis — følg ham!“

— Naar Du hævner Dig paa Din Fjende, bliver Du hans Vigemand; naar Du tilgiver Din Fjende, bliver Du hans Overmand.

— Giverens Karakter vises bedre ved Maaden, han giver paa, end ved Gaven selv.

— Vi indtage Hjertes ved de Egenstaber, vi fremvise; vi beholde dem ved de Egenstaber, vi besidde.

Den 15. Juli 1897.

Halvtredstindstyveaars Jubilæum.

Om saa Dage (den 24. dS.) vil der i Utah blive fejret en af de mest højtidelige Mindesfejer i vor Kirkes Historie. Det er nemlig paa den Dag halvtredstindstve Aar siden, at de første Pionerer under Ledelse af Brigham Young ankom til Saltjø-Dalen.

Efter Profeten Joseph Smiths Martyrdom i Maret 1844 gjorde Kirkens Fjender sig Forhaabning om, at de havde tilintetgjort Guds Værk paa Jorden. Mørke og truende Skyer hang over Folket, og det saa i Virkeligheden ud, som om Kirkens Eksistens stod paa Spil. Men Herren havde ikke forglemt sit Folk. Han oprejste under disse kritiske Omstændigheder en anden Mand, nemlig Brigham Young, hvis Ord til Folket lød som et Budskab her ovenfra — som et Lys i Mørket. Folket lyttede og anerkjendte Inspirationens Røst; de Svage bleve stærke, og det truende Nederlag blev vendt til en glimrende Sejr.

Han samlede Folket, bød Farvel til den skønne Stad Nauvoo, trydsede Mississippis Floden og begyndte den lange Rejse imod Vesten, et Foretagende, som, naar de Vidler, han havde til sin Raadighed, og de Vanskeligheder, der vare forbundne med en saadan Rejse, tages i Betragtning, næppe har sit Sideskifte i Verdens Historie.

„Den 24. Juli 1847 onttrent ved Middagstid“, siger Præsident Willford Woodruff, en af Pionererne, „førte vi ud igjennem det sidste Bjergpas og ud paa den aabne Mark, hvor vi havde fri Udsigt over Saltjø-Dalen. Præsident Young, som da laa syg af Bjergfeber, bad mig holde og give ham Vejledning til at tage Landet i Ojehyn. Han rejste sig op paa sit Leje, sad en Stund henjunken i dybe Betragtninger og udtalte derpaa disse mindeværdige Ord: „Dette er Stedet“. Herren havde her i et Syn vist ham Fremtiden og stadfæstet i hans Sind, at dette var Indsamlingsstedet for Guds Folk. Han var tilfreds. Den lange og majsommelige Rejse, cirka 1200 engelske Mil, over den uvejssomme Orken, over Bjerge og Floder, var fuldbragt.

Her stod nu paa denne Dag en lille Skare (ialt 148) trojaste, ihærdige og Gud hengivne Mænd og Kvinder, som, stolende paa Gud alene, havde trodsset alle Farer og Velsærligheder for at finde et Tilflugtssted, hvor de kunde bygge og bo, og hvor de kunde nyde Fred og Frihed til at dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende, fjernt fra Forfølgelsens og Undertrykkelsens Magt.

De højede deres Knæ i Støvet og opsendte Tak og Pris til Herren for hans Misfandhed imod dem paa deres lange Vandring. De indviede Landet til et Indsamlingssted for Israels Hus fra alle Lande, bad Herren at borttage Forbandelsen, som tilhneladende hvilede over Landet, at temperere Elementerne, aabne Vandkilder i Orkenen og lade Frugtbarhed og Bessignelse tiltage, at Jorden maatte frembringe i Overflod til Ophold for Mennesker og Dyr. De gjorde her en højtidelig Pagt med Herren, at de vilde tjene ham, holde hans Bud og hellige og indvie sig selv og Alt, hvad han vilde give dem, til hans

Riges Opbyggelse paa Jorden. Dernæst var deres Opmærksomhed henvendt paa deres materielle Eksistens. De begyndte straks at pløje og saa, at plante og bygge, og ethvert Hjerte jagde Amen til Profetens Ord, da han sagde: „Her er Stedet; her vilde vi bygge Herrens Hus, her vilde vi bygge en Stad og samle et stort Folk.“

Saaledes var Begyndelsen gjort. Grundstenen var lagt i Orkenen til en stor og mægtig Stat. —

Et halvt Aarhundrede er henrunden, Guds Folk har igjennem mange Ujærligheder, Savn og Møje, Medgang og Modgang, igjennem Forfølgelse, bitre Fordomme og en rivende Strøm af Vogn og Bagvæstelse arbejdet med mageløs Standhaftighed og en uroffelig Tillid til Forjættets Styrelse. Orkenen er bleven forvandlet til at blomstre som en Rose. Hvor der før var goldt og øde, jmile nu Haver og Bingsaarde, frodige Enge og kornrige Marker; skjonne Stæder og Byer pryde Landet fra den ene Ende til den anden. Templer og Kirker, Fabrikker og Stoler ere byggede. Forbindelser med den ydre Verden ved Telegraf og Jernbane og andre af Nutidens Opfindelser ere mangfoldiggjorte. Fordomme ere bekæmpede og overvundne og Bagtalerens Tunge forstummet; og den store amerikanske Nation, som en Gang kastede os ud i Orkenen, har aabnet sine Døre for os og budt os velkommen i Staternes Rækker.

Evangeliets Budskab er gaaet ud fra disse Bjergenes Kamre til Nordenlandene, og til andre Lande, og til Verne i Havet; og fra Aar til Aar ere de Oprigtige blevne samlede til Zion i Opfyldelse af Profetens Ord.

Naar vi betragte disse mægtige Resultater, som fra en saa ubetydelig Begyndelse ere udvirkede i dette Tidsrum, da maa vi uvilkaarlig udbryde: „Hvad har Gud gjort!“

Snart vil den sidste af denne tapre Skare, som først aabnede den store amerikanske Orken til Beboelse og banede Vejen for Civilisationen til det stille Havs Kyster, være gaaet hinsides Sløret, men deres Arbejde vil aldrig glemmes, og deres Navne vilde blive holdte i Ære af kommende Slægter.

Vi forvente efter Guds Forjættelse, at Zion vil vedblive at blomstre og Israels Hus at samles i Bjergenes Dale, at Guds Rige vil vokse og tiltage i Magt og Herredømme, indtil Kristus skal komme og tage det i Besiddelse og regjere paa Jorden som Kongernes Konge og Herrenes Herre.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 28. Juni:
Paul Paulsen fra Ephraim og Eric Werner Edvalson fra West Weber, Utah.
Vi byde disse Brødre hjertelig velkommen.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 29. Juli:

Ældste N. P. Anderson fra at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for „Skandinaviens Stjerne“;

Ældsterne Nephi Anderson og Lars W. Hendrickson fra at arbejde i Göteborgs Konference;

Ældste Andrew S. Larjon fra at arbejde i Stockholms Konference.

Den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Ovnevævnte Brødre have Alle udført en hæderlig Mission; vi ønske særlig at udtale vor Tilfredshed med det ansvarfulde Arbejde ved Udgivelsen af „Skandinaviens Stjerne“, som Broder N. P. Anderson i omtrent to Aar med Trofasthed og Duelighed har udført, hvorved han har vundet vor udelte Aertkjendelse.

Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse i Fremtiden.

Beskikkelse.

Ældste Enoch Jørgensen beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference;

Ældste Paul Paulsen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference og

Ældste Eric Werner Edvaldson til at arbejde i Stockholms Konference.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste George Christensen løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for „Skandinaviens Stjerne.“

C. N. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Stockholm, den 29. Juni 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Da vi nu ere hjemkomne fra vor Rejse til Rusland og Finland, vil det maaske være af Interesse for Dem at erholde en Beretning om denne Rejse samt om, hvorledes vi have fundet Tilstanden paa de Steder, vi have besøgt.

Broder Norman Lee og jeg forlode Stockholm den 27. Maj paa Dampskibet „Nordkysten“ og ankom den 30. samme Maaned i god Behold til St.

Petersburg, Hovedstaden i Rusland. Vi bleve modtagne paa det Hjerteligste af Broder Lindelöf og Familie, den eneste der bosiddende Familie, som tilhører Kirken.

Efter at vi havde gennemgaaet de sædvanlige Formaliteter, som Rejsende maa iagttage ved Ankomsten til et fremmed Land, nemlig at lade Toldbetjeningen gennemse Rejseeffekterne og at fremvise vore Rejsepass, som vi havde erholdt fra den amerikanske Konsul i Stockholm, begave vi os op i den store

Stad. I Rusland passer man nøje paa, at Fremmede ere forsynede med Rejsepass, og efter Loven har Ingen Ret til at opholde sig noget Sted længere end to Timer uden at fremvise sine Papiere og siden blive antegnet hos Politiet.

Petersburg har 1,300,000 Indbyggere, iblandt hvilke der siges at være 20,000 Svenskere. Det Indtryk, vi straks modtog af Staden og dens Befolkning, var ikke det bedste. Det Første, vi lagde Mærke til, var, at naar Folk passerede forbi visse Steder, standsede en Del af dem og bøjede sig. Mændene blottede deres Hoveder og gjorde derefter Korsets Tegn, som de udførte paa den Maade, at tre Fingre paa den højre Haand (forestillende Faderen, Sonnen og den Helligaand) først fortes op til Panden, derpaa til Bryttet, saa til den højre og sidst til den venstre Skulder. Dette saa meget besynderligt ud for os, som aldrig før havde set noget Lignende.

Vi standsede for at undersøge Gjenstanden for deres Tegn og Vojninger og fandt, at det var et Billede af en eller anden af deres helliggjorte Personligheder, s. Eks. Jomfru Marie med Jesusbarnet, Sankt Petrus, ja endog saa Alexander den Tredje. Disse Billeder vare ophængte overalt i Staden, somme Steder med kun 20 Fods Mellemrum, og foran dem var et brændende Lys eller en Lampe opstillet. Inden jeg var bleven bekendt med disse Forhold, standsede jeg paa en Plads for at betragte en Kirke. I det Samme kjørte en Sporvogn forbi, og da den saa noget usædvanlig ud med Taget fuldt besat af Passagerer, vendte jeg mig om for at betragte den. I samme Øjeblik toge alle Mændene paa Sporvognen Hattene af, og jeg tænkte, at det var en Salut til mig; men af

hvor jeg havde taget fejl; det var den døde Kirke, Salutten gjaaldt.

Det er besynderligt, at et Land indenfor Civilisationens Grændser endnu i denne oplyste Tidsalder kan have saa meget af Hedendommen tilbage. Vi tale ofte om, at Posten er stor, men Arbejderne saa. Mene i Rusland sukke mange Millioner af Guds Skabninger under Bildfarelse og kjende ikke Noget til Evangeliet. Udsigterne til at saa Lejlighed til at prædike Evangeliet for Befolkningen der, som Jesus og hans Apostle prædikede det i fordums Dage, ere heller ikke meget lovende for Fremtiden; Landets Love forbyde nemlig, at nogen anden Religion bliver prædiktet end den græsk-katholske, der er Ruslands Statsreligion, og det anses som en Forbrydelse at lære en ortodoks Russer noget Andet. Dog findes der Folk af andre Nationer i Petersburg, som have deres egen Religion og, saa vidt jeg ved, ndøve den uden Hinder fra Myndighederne Side. Under disse Omstændigheder indbøde vi nogle Venner til at komme og høre, hvad de Sidste-Dages Hellige havde at forkynde. Nogle af Lindelöfs Venner vare frifundede nok til at aabne deres Døre for os og gave os Tillabelse til at holde Forsamling i deres Hus. Vi havde saaledes en nogenlunde godt besøgt Forsamling, og sandsynligvis var det første Gang, at Evangeliet blev offentlig forkyndt i Petersburg; det er at haabe, at noget Godt vil frembringes derigjennem. Efter Forsamlingens Slutning sagde Nogle, at det var den første Forkyndelse af Evangeliet, som de havde hørt.

Medens vi vare i Petersburg, havde vi den Glæde at udføre den hellige Handling, som er saa nødvendig til Frelse, nemlig Daaben, idet en Kvinde viste Lydighed dertil.

Efter nogle Dages Ophold i Petersburg toge vi Afsted med vore Søfende der, som vare hjertelig glade og taknemlige mod Herren for Evangeliets Gys, som han havde skænket dem, samt for, at de vare talte blandt Guds Folk.

Vi besøgte derefter Helsingfors, Åbo, Jakobstad samt nogle Steder ude paa Landet, hvor vi vandrede flere Mil til Fods for at opjøre nogle Søfende, som Missionærerne ikke i længere Tid havde besøgt. Vi traf Nogle, som ikke havde set en Mormon-Missionær i 8 Aar; da de saa os og fik at vide, hvem vi vare, græd de som Børn af Glæde, og da vi maatte stilles fra dem, var Sorgen ligesaa stor, som Glæden havde været, da vi mødtes. Jeg maa sige, at det er forbanjende at finde Vidnesbyrdet saa brændende, som det var under disse Omstændigheder. Vi fandt ogsaa nogle troende Menneſker, som vare meget interesserede i Evangeliet; de kjøbte en Del Bøger og abonnerede paa »Nordstjärnan«.

Efter vort Skjon vil der for vore Missionærer blive et stort Arbejde at udføre i Finland, og Værket vil blive kronet med stor Fremgang der. Vi tro ikke, at der fra Myndighedernes Side vil blive rejst nogen stor Modstand. Lovene ere omtrent de samme i Finland som i Sverrig. Det svenske Sprog tales næsten overalt i Finland.

Fra Jakobstad fortsatte vi Rejjen til Haparanda, Sverrigs nordligste Stad. Der havde vi Lejlighed til at skue det sjældne Fænomen — Solen skinne hele Natten. Det var ligesaa lyst midt om Natten som om Dagen, saa det kan med Rette kaldes Midnatsjølens Land.

Vi ankom senere til Luleå, hvor vi have en Gren med nogle Medlemmer,

men der har i længere Tid ikke været nogen Missionær; det var dog ønskeligt, om vi havde Nogen at sende derop. De Hellige vare glade ved at se os, og vi havde en behagelig Tid sammen. Vi velsignede tre Børn og ordinerede tre af Brødrene til Præstedommet, saa at de kunne holde deres Sakramentsfor­samlinger. To Personer ønskede Daab, men da der ikke var Lejlighed til at udføre Handlingen, medens vi vare der, ville de lokale Brødre udføre den.

Derpaa besøgte vi Sundswall, hvor Brødrene J. Cherling og W. Hanson virke som Missionærer. Her samledes vi med de Hellige og nogle Fremmede og havde en meget behagelig Tid. Vi fandt ogsaa her Nogle, som undersøge Evangeliet. Paa en Plads flere Mil fra Sundswall bor en Fabrikant, som er meget ivrig i at undersøge det; han har kjøbt vore Bøger og forsvare vor Lære til alle Tider. Der er ligeledes en Person paa dette Sted, som ønsker at blive døbt, ja snart Lejlighed gives. De vente nu paa, at Missionærerne skulle komme derud og prædike til dem.

Paa vor Rejse have vi afholdt baade private og offentlige Møder, naar der har været Lejlighed dertil, og søgt at opmuntre de Hellige til Trofasthed.

Broder Norman Lee er en intelligent Mand, og vi have haft en behagelig Rejse sammen.

Mit Brev er blevet noget langt, saa jeg maa derfor slutte.

Med hjertelige Hilsener fra Brødrene og med inderlig Bøn til Herren for Deres Velsærd, samt Styrke og Kraft i Udførelsen af det ansværsfulde Kald, som er Dem anbeføet, forbliver jeg en Broder i Forbundet,

Carl A. Ahlquist.

Hvorledes de Hellige vide, at de have Sandheden.

Det er ofte vanskeligt for den, som besidder et Vidnesbyrd om Evangeliet, at forklare for Andre, hvorledes han ved, at han har Sandheden. Han kan maasse bevidne, at han har set hdre Tilkjendegivelser, saasom de Sgges mirakuløse Helbredelse eller de aandelige Gaver tilkjendegivne; men disse hdre Bevijer ere ikke tilstrækkelige. Mirakler blive ikke udførte i Kirken for at overbevise de Vantro; „disse Tegn følge dem, som tro“. En Person maa have Tro for at erholde Tegn. Det eneste fornuftige Svar, en Sidste-Dages Hellig kan give paa Spørgsmaalet om, hvorledes han ved, at Evangeliet er Sandhed, er, at han ved det formedelst den Helligaands Tilkjendegivelse. Denne Tilkjendegivelse ledjages maasse ikke af noget hdre Tegn og meddeles ham maasse heller ikke i noget bestemt Sprog, som han i Erindringen kan gientalde og referere for Andre. Han har maasse ikke lært det ved Uhd eller ved Uds; men ikke desmindre er han utvivlsomt overbevist om, at han er antaget af Herren, og at den Kurs, som han har taget ved at anuunne Evangeliet, har himmelsk Bifald. Der er ingen Tvivl forbunden med dette. Han er lige saa sikker paa, at han ikke er bedragen, som han er paa, at han har en Tilværelse, og saa længe han lever et retskaffent Levnet, vil denne Overbevisning ikke alene forblive hos ham, men den vil stadig forøges. Dette er ikke Tilfældet med den, som paa Grund af opvakt Begejstring formoder, at han besidder et Vidnesbyrd om Sandheden. I en saadan Sindstilstand kan en Person

sole en falsk Forvisning; men saasnart hans Sind opnaar sin normale Tilstand, er hans Tvivl lige saa stor, som den var før.

Grunden til, at En ikke kan meddele den Kundskab om Evangeliet, som han selv besidder, til Andre, er, at der til fordres Guds Aand. Paulus siger: „Saa ved og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand.“ Derjom det ene Menneske kunde meddele det andet Guds Aand, da kunde det ogsaa meddele sin Overbevisning om Evangeliet; men dette staar ikke i Menneskets Magt. Guds Aand meddeles fra Himlen, og Mennesket kan kun udpege Maaden, hvorpaa den kan erholdes. Derjom Udersøgeren vil følge den anviste Kurs, kan han erholde den samme himmelske Overbevisning.

Saaledes erhverves Kundskab om Evangeliet paa samme Maade, som Kundskab erhverves om jordiske Ting. Ingen ved, at de kemiske Love, som Videnskaben lærer, ere sande, med mindre han selv foretager en praktisk Prøve, og Ingen ved, at de matematiske Regler ere rigtige, med mindre han prøver dem for sig selv. Kort sagt, Intet kjendes uden ved personlig Erfaring og Observation, og den Ene kan ikke meddele den Anden sin egen Overbevisning; han kan kun bevidne den og forklare Maaden, hvorpaa han erholdt den. Derjom hans Vidnesbyrd bliver antaget og den af ham udpegede Kurs fulgt, da vil den Kundskabsjøgende modtage uimodsigelig Forvisning om, at hvad der blev lært ham er Sandhed.

(Mill. Star.)

En mærkværdig Drøm.

En i Kirken fremragende Broder havde for nogle faa Aar siden en mærkværdig Drøm, som, skjønt dens Følger vare alvorlige, dog var opløftende for ham.

En Nat, da han, rast som sædvanlig, begav sig til Hvile og hurtigt slumrede ind, drømte han, at hans Land forlod Legemet, og sammen med en Ledjager, hvis Selskab var meget behageligt, kom han til et særdeles smukt Land, hvor der voksede frodigt Grønt, og hvor der hist og her fandtes hyggelige, rummelige Huse.

Ledjageren underrettede ham om, at Joseph Smith boede i et af disse Huse, dennes Broder Hyrum i et andet og nogle af hans her fra Livet personlige Bekjendte, eller af Navn Bekjendte, i andre Huse.

Han spurgte, om han maatte tale med disse, men der blev svaret, at de vare ikke hjemme; deres talrige, presjerende Pligter fordrede deres Nærværelse paa andre Steder. Svaret gjorde det Indtryk paa hans Sind, at disse Brodre vare beskæftigede med et vigtigt og tilshneladende uendeligt Arbejde — Evangeliets Forkyndelse for Aanderne i Fængslet.

Han spurgte dernæst, om hans Datter, som døde for en Tid siden, var paa dette interessante Sted og, derjom hun var der, om han da maatte tale med hende. Det blev forsikret ham, at hun var der og mellem en af flere Flokke Børn, som vare beskæftigede med belærende Lege; men han fik ikke Tilladelse til at tale med hende. Denne

Stuffelse var kun kortvarig; thi i Himlen kan kun Fryd og Glæde bestaa. Han drømte, at han stod paa et Gadehjørne og saa to Kvinder komme imod sig; den ene gjenkjendte han som en ung Dame, der levede i Nærheden af hans jordiske Hjem. Han udtrykte sin Forundring over at møde hende der, men fik at vide, at hendes saa vel som hans Besøg var kun midlertidigt, men at dette Sted snart vilde blive hendes bestandige Hjem.

Efter dette Besøg, som i Forhold til, hvad han saa, var langt, men som i Virkeligheden kun varede en Del af Natten, vendte hans Land tilbage til det jordiske Tabernakel. Derpaa vækkede han sin Hustru og fortalte hende, at den unge Kvinde, som han mødte i den anden Sære, snart vilde dø.

Nogle Uger senere blev denne Broder anmodet om at besøge den unge Kvinde, som da var meget syg og tilshneladende ikke ønskede at gjenvinde sit Helbred. Da han havde velsignet hende, lod hun sig forstaa med, at hun ønskede at tale med ham. Han bøjede sit Øre til hendes Mund, og hun hvistede: „Erindrer Du, at vi for nogle Uger siden mødtes i en anden Verden? Nu gaar jeg derhen for at blive der.“

Kort efter henjov hun blidt og roligt og gik utvivlsomt til det hvide Sted, som denne Broder saa i sin Drøm — et Sted, som hverken blev oplyst ved Solen eller ved kunstigt Lys, men som er herliggjort ved Faderens Nærværelse.

(Contributor.)

Jødernes Indsamling.

Der er blandt Jøderne et Selskab, som kalder sig „Zions Benner“. Dette Selskab blev dannet for thyve Aar siden i Rusland, og dets Formaal er at samle Jøderne i det hellige Land. De afholdt en Konference i München, Bayern, den 25. Juni for at drøfte den bedste Maade, hvorpaa Palæstina kan gjenløses.

Ontrent 400 Delegerede mødte frem, og blandt disse var der mange mægtige og ansete Mænd. Dr. Herzl, „Neue Freie Presse“ Redaktor, præsiderede. Rothshilderne interessere sig meget for Sagen.

Meningerne ere delte blandt „Zions-Bennerne“ angaaende den rette Maade at begynde Indsamlingen paa. Nogle mene, at de først bør opbygge Templet og atter oprette den mojsaiske Gudstjeneste med Offer osv. De fremhæve, at dette vilde give Jøderne et Centralpunkt at samles om, mere tiltrækkende end noget andet. Andre foreslaa at forsøge at give Palæstina et Slags politisk Selvstændighed med en Regjering som Bulgariens. De tro, at de kunne faa de europæiske Stormagters Tillæbelse til dette, og at selve Tyrkiet vil indvillige i dette Forslag, naar Sultanen faar en passende Godtgørelse.

„Zions Benner“ har al Grund til at tro, at Tiden til Palæstinas Gjenløsning er kommen. Landet har i de senere Aar undergaaet en mærkbar Forandring, og det viser sig i Sandhed, at Apostel Drjon Hvides Bøn paa Oliebjerget den 24. Oktober 1841 er bleven hørt. For thyve Aar siden var der kun faa Jøder i Palæstina, og de vare i Almindelighed gamle og fattige. Nu er der 21 jødiske Kolonier, af hvilke 5 ere grundlagte af „Zions Benner“. Der er 3000 Familjer i disse Kolonier, og de ere i Almindelighed velstaaende. I Jaffa var der for thyve Aar siden kun to jødiske Familjer; nu er der 2000. Jerusaleem har 50,000 jødiske Indvaanere. Der er overalt jødiske Skoler, og Børnene undervises i det gamle hebræiske Sprog. Sandsynligheden taler altsaa for, at Davids Tungemaal endnu en Gang vil blive et levende Sprog.

Baronesse Hirsch har for nylig sluttet sig til dette Selskab, og hun vil anvende nogle af sine Millioner paa at kolonisere det hellige Land. Der knytter sig særlig Interesse til dette Selskabs Foretagender, da det er klart, at de ikke ville være uden praktiske Resultater for Abrahams Efterkommere.

Blandinger.

Utahs store Blomstergave til de omliggende Stater. Som et Tegn paa den gode Forstaaelse, der hersker imellem Indbyggerne i Utah og deres Naboer i de nærliggende Stater, kan der henvises til den Kjendsgjerning, at tidlig i Maj Maaned d. A. udsendtes fra Utah en Jernbanevogn ladet med Shrener til gratis Uddeling iblandt Befolkningen i de store Minebyer i Colorado, hvor der ingen Blomster findes. Uddelings-Selskabet mødtes med Jubel overalt, og enhver Hentydning til Pioner-Jubilæet og Brigham Young modtoges med Begejstring. Det

beregnes, at mindst 25,000 Mennesker bleve forjynede med Syren-Buket, og 1500 fik blomstrende Potteplanter til Grindring om Utahs aarlige Blomster-uddelings-Exkursion.

Nogle Dage senere afgik to Jernbanevognlæs med Syrener, Violer, Stifmoderblomster og andre tidligt blomstrende Planter til Montana, hvor de uddeltes i alle Minebyer og Stationer paa Vejen. Ifte alene modtog de forsamlede Folkemængder hver sin Buket, men alle Kirker, Skoler, Hospitaler osv. paa Vejen bleve forjynede med duftende Blomsterkoste.

Det er umuligt at beskrive den Glæde, som Modtagelsen af disse dejlige, duftende Blomster frembringer paa saadanne Steder, hvor intet Grønt, selv ikke et Græsstraa, vokser. Derfor var ogsaa Taknemligheden stor overfor den ædle Søsterstat, som paa en saa smuk Maade erindrede sine Nabover.

Den i Rusland nylig afholdte Folketælling viser et Indbyggerantal af 129,211,000, af hvilke 64,616,280 ere Mænd. St. Petersborgs Befolkning udgjør 1,267,023, Moskvas 988,610, Warschaws 614,752 og Odesjas 404,651. 39 Byer have mellem 50,000 og 100,000 Indbyggere. Mantalslisten viser, at Befolkningen er tiltaget betydeligt i de centralasiatiske Besiddelser.

Dødsfald.

Bertha Marie Emannelsen, født i Frederikshald, Norge, den 1ste April 1799, død i Logan, Utah, den 17de April 1897, i en Alder af 98 Aar og 17 Dage.

Hun annammede Evangeliet i Frederikshald den 13. Januar 1858 og emigrerede til Utah i 1874. Hun viste sig meget trofast og opofrende under Forfølgelser i Evangeliets tidligere Dage i Norge og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Andrew Jensen, født i Danmark den 4. August 1862, død i Brigham City, Utah, den 4. Maj 1897. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon	305	Afløsning og Bestikkelse.....	314
Rutidsvantro.....	310	Korrespondance.....	314
Red. Bem.:		Hvorledes de Hellige vide, at de have Sandheden.....	317
Halvtredsars Jubilæum.....	312	En mærkbarlig Drøm.....	318
Antomst.....	313	Jødernes Indsamling.....	319
Afløsning.....	313	Blandinger.....	319
Bestikkelse.....	314	Dødsfald.....	320

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).

1897.